

Φησιν Αρίστιππος, ἐν τετάρτῳ περὶ παλαιᾶς
 τρυφῆς, ἐρασθῆναι Κλεινίου· πρὸς ὃν καὶ ταῦτα
 49 εἰπεῖν, *³ Nūn γὰρ ἐγὼ Κλεινίαν ἥδιον μὲν θεῶ-
 μαι ἢ τ' ἄλλα πάντα ἐν ἀνθρώποις καλὰ. ἴτυ-
 φλὸς δὲ τῶν ἄλλων πάντων δεξαίμην ἂν ἢ Κλει-
 νίου ἐνὸς ὄντος γενέσθαι. ἀχθομαι δὲ καὶ νυκτὶ
 καὶ ὑπνῷ, ὅτι ἐκείνον οὐχ ὄρω· ἡμέρα δὲ καὶ ἡ-
 λίῳ τὴν μεγίστην χάριν οἶδα, ὅτι μοι Κλεινίαν
 ἀναφαίνουσι. ⁵ Κύρω δὲ φίλος ἐγένετο τοῦτον
 τὸν τρόπον. ἦν αὐτῷ συνήθης Πρόξενος ὄνομα, γέ-
 νος Βοιωτίας, μαθητὴς μὲν Γοργίου τοῦ Λεοντίνου,
 φίλος δὲ Κύρω. Οὗτος ἐν Σάρδεσι διατρίβων πα-
 ρὰ τῷ Κύρω, ἐπεμψεν εἰς Ἀθήνας ἐπιστολὴν Ξε-
 νοφῶντι, καλῶν αὐτὸν ἵνα γένηται Κύρω φίλος.
 ὁ δὲ τὴν ἐπιστολὴν δεικνύει Σωκράτει, καὶ σύμ-
 50 βουλον ἠρέϊτο. * καὶ ὃς ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Δελ-
 φούς χρησόμενον τῷ θεῷ. πείθεται Ξενοφῶν ἢ
 καὶ παρατὸν θεόν· πυνθάνεται, οὐχὶ εἰ χρὴ ἀ-
 πέναι πρὸς Κύρον, ἀλλ' ὅπως. ἐφ' ᾧ καὶ Σω-
 κράτης αὐτὸν ἠτιάτο μὲν, συνεβούλευσε δὲ ἐξελ-
 θεῖν. καὶ ὃς γίνεται παρα Κύρω, καὶ τοῦ Προξένου
 φίλος οὐχ ἤττον ἦν αὐτῷ. τὰ μὲν οὖν ἄλλα τὰ κα-
 τὰ τὴν ἀνάβασιν γεγόμενα, καὶ τὴν κάθοδον, ἰκα-

mus Xenophonti. Non ignoro tamen in multis vet.
 cod. legi ταῦτον & Σωκράτει. Henr. Steph.
 3 Nunc enim libentius ego quidem Cliniam quam
 caetera.] Hæc iisdem verbis sumpta sunt ex Symposio
 Xenophontis: ut mirum sit Laërtium hoc loco Aristip-
 pum testem citavisse, non Xenophontem. Sed Laër-
 tius Aristippum ad hoc testem citavit, ut hæc verba,
 quæ apud Xenophontem sub Critobuli persona legun-
 tur, doceret non Critobuli, sed Xenophontis amoris
 esse indicia: est igitur apud eum Critobulus ita lo-
 quens, νῦν γὰρ ἐγὼ Κλεινίαν ἥδιον μὲν θεῶμαι ἢ τ' ἄλλα
 πάντα τὰ ἐν ἀνθρώποις καλὰ. τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἀ-
 πάντων μᾶλλον ἂν δεξαίμην εἶναι, ἢ ἐκείνου ἐνὸς ὄντος.
 ἀχθομαί τε καὶ νυκτὶ καὶ ὑπνῷ, ὅτι ἐκείνον οὐχ ὄρω. ἡμέ-
 ρα δὲ καὶ ἡλίῳ τὴν μεγίστην χάριν οἶδα, ὅτι μοι Κλεινίαν
 ἀναφαίνουσι. Aldob.
 4 Τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων πάντων] Placet quibusdam
 ut legatur, τῶν ἄλλων πάντων παρόντων: vel mox, ἢ
 Κλεινίου ἐνὸς παρόντος. Sed hanc lectionem confirmant
 codices Xenophontis, unde hausit Laërtius. ibi sic le-
 gitur, Τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἀπάντων μᾶλλον ἂν δεξαί-
 μην εἶναι ἢ ἐκείνου ἐνὸς ὄντος. Par venustas illius elogii
 libro septimo epigrammatum Græcanicorum,
 Ἦν ἰσίδην Θήρων. τὰ πάντ' ὄρω· ἦν δὲ τὰ πάντα
 Βλέψω, τὸν δὲ γὰρ μὴ, τοῦμπωλιν οὐδὲν ὄρω. If.
 Casaub.

Hunc adamasse Cliniam Aristippus in quar-
 to de Antiquis Deliciis meminit, atque ad
 eum hæc dixisse. * At nunc ego Cliniam li-
 bentius intueor, quàm caetera omnia, quæ
 49 sunt inter homines speciosa; cæcusque mal-
 lem ad caetera fieri, dum unici Cliniae con-
 spectu fruatur. Angor noctu et in fomnis,
 quodd illum non video: diei ac soli gratias
 ago maximas, quodd Cliniae mihi faciem re-
 velant. In Cyri amicitiam hoc modo venit.
 Erat illi familiaris quidam Proxenus no-
 mine, Bœotius genere, discipulus Gorgiæ
 Leontini, Cyro amicus. Is apud Cyrum Sar-
 dibus morabatur. Scripsit autem Xeno-
 phonti epistolam Athenas, accersens il-
 lum, et Cyro amicum fieri suadens. Hanc
 ille Socrati ostendit, consiliumque petebat.
 * Eum ille Delphos misit, in ea re Dei con-
 silio usurum. Paruit Xenophon, profectus-
 que ad Deum, rogat, non an proficisci ad
 Cyrum debeat, sed quomodo. Qua de re
 Socrates illum reprehendit. auctor tamen
 fuit ut proficiceretur. Ubi autem ad Cyrum
 venerat, ita se illi insinuavit, ut non minus
 illi amicus fuerit quam Proxenus. Omnia
 igitur quæ in ascensu Cyri, ac suo de-
 scensu contingere, nobis ipse diligentissime

5 In amicitiam Cyri pervenit hoc modo: erat ei sa-
 miliaris, &c.] De Xenophonte scribit ex Xenophon-
 te Laërtius: quæ enim hoc loco de Xenophonte di-
 cuntur, eadem sunt apud Xenophontem lib. 3. ἀνα-
 βάσεως, cap. 451. sic enim in eo libro de se ipso Xe-
 nophon loquitur. ἦν δὲ τις ἐν τῇ στρατιᾷ Ξενοφῶν Ἀθη-
 ναῖος, ὃς οὔτε στρατηγὸς, οὔτε στρατιώτης ἦν, συνηκο-
 λούθει. ἀλλὰ Πρόξενος αὐτὸν μετεπέμψατο οἰκοθεν ξένος
 ἂν ἀρχαῖος. ὑπισχρέτο δὲ, εἰ ἔλθοι, φίλον αὐτῷ Κύρω
 ποιήσειν, ὃν αὐτὸς ἐφη κρείττω ἑαυτῷ νομίζειν τῆς πατρι-
 δος. ὁ μὲν τοι Ξενοφῶν ἀναγνούς τὴν ἐπιστολὴν, ἀνακοι-
 νοῦται Σωκράτει τῷ Ἀθηναίῳ περὶ τῆς πορείας, & caetera
 quæ sequuntur, quæ lectori legenda sunt, ut cognos-
 cat ex eo loco omnia huc translata à Laërtio fuisse.
 Proxenum autem Bœotium, Gorgiæ Leontini audito-
 rem fuisse, (quod hic à Laërtio dicitur) idem est a-
 pud Xenophontem in extremo, secundo libro Anaba-
 seos 447. ubi multa de ejus moribus memoria tradi-
 ta sunt. Cicero etiam lib. 1. de Divin. Et Socrates qui-
 dem, inquit, quo quem auctorem meliorem querimus,
 Xenophonti consulenti. sequereturque Cyrum, postea
 quam exprobat quæ sibi videbantur. Et postquam quidem
 inquit, humanum est consilium: sed de rebus & obis-
 tis & incertis ad Apollinem censeo referendum, ad
 quem etiam Athenienses publice de majoribus rebus sem-
 per referunt. Aldob.

tradidit. Inimicitias autem adversus Me-
 nonem Pharfalium gravissimas exercuit,
 qui fuerat ascensus tempore peregrini mi-
 litis ductor, cui inter caetera maledicta et
 illud obiecit, majoribus illo se usum ama-
 51 fisis. Apollonidi item cuidam exprobravit,
 quodd perforatis esset auribus. * Post as-
 censum verò et Ponticas clades, fœdera-
 que à Seutho Odryforum rege violata, se
 in Asiam contulit ad Agefilaum Lacedæ-
 moniorum regem, Cyrique milites illi sub
 mercede præstitit, ac se illi totum devo-
 vit, amicissimisque fuit. Quo tempore
 quodd Laconicas partes tueri videretur,
 exilio damnatus ab Atheniensibus est. Pro-
 fectus deinde Ephesum, dimidium auri
 quodd secum tulerat, Megabyzo, Dianæ sa-
 cerdoti fervandum tradit, quoad revertet-
 retur. Sin secus, statuat ex eo confectam
 deæ consecrare jubet. Ex dimidio reliquo
 donaria in Delphos misit. Inde cum Age-
 filao ad bellum contra Thebanos revoca-

νῶς αὐτὸς ἡμῖν διηγείται. ἔχθρῶς δὲ δέκεται
 πρὸς Μένωνα τὸν Φαρσάλιον περὶ τὸν χρόνον τῆς ἀ-
 ναβάσεως, τὸν ξεναγόν. ὅτε καὶ λοιδορῶν αὐτὸν
 Φησιν, αὐτοῦ μείζονσι κεχρηῆσθαι παιδικοῖς. ἄλ-
 λά καὶ Ἀπολλωνίδῃ τινὶ ὀνειδίζει, τετρηῆσθαι τὰ
 ὠτα. *⁸ μετὰ δὲ τὴν τε ἀνάβασιν καὶ τὰς ἐν τῷ
 Πόντῳ συμφοράς, καὶ τὰς παρασπονδήσεις τὰς
 Σεύθου τοῦ τῶν Ὀδρυσῶν βασιλέως, ἦκεν εἰς
 Ἀσίαν πρὸς Ἀγησίλαον τὸν Λακεδαιμονίων βα-
 σιλέα, μισθοῦ τοὺς Κύρου στρατιώτας αὐτῷ πα-
 ρασχῶν. φίλος τε ἦν εἰς ὑπερβολὴν. ¹⁰ παρ' ὃν
 καιρὸν ἐπὶ Λακωνισμῷ φυγὴν ὑπ' Ἀθηναίων κα-
 τεγνώσθη. ¹¹ γενόμενος δ' ἐν Ἐφέσῳ, καὶ χρυ-
 σίον ἔχων, τὸ μὲν ἡμισυ ¹² Μεγαβύζῳ δίδωσι
 τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεῖ Φυλάττειν, ἕως ἂν ἐπα-
 νέλθῃ· εἰ δὲ μὴ, ἀγαλμα ποιησάμενον, ἀνα-
 θεῖναι τῇ θεῷ. τοῦ δὲ ἡμίσεος ἐπεμψεν εἰς Δελ-
 φούς ἀναθήματα. ἐντεῦθεν ἦλθεν μετὰ Ἀγησίλαου
 εἰς τὴν Ἑλλάδα, κεκλημένου εἰς τὸν πρὸς Θηβαίους

6 Exhorts δὲ δέκεται πρὸς Μένωνα] Menonem gra-
 phicè admodum describit Xenophon lib. secundo,
 extremo: addit ad extremum Xenophon: Α' δὲ πάν-
 τες ἴσασι, τὰδ' ἴστί. παρὰ Ἀριστίππῳ μὲν ἔτι ἀραῖος
 ἦν, στρατηγὴν διεπράξατο τῶν ξένων. Ἀραῖος δὲ βαρβάρ-
 ῳ ὄντι, ὅτι μισρακίος καλοῖς ἤδικο, αἰκιστάτος ἔτι ἀ-
 ραῖος ἂν ἐγένετο. αὐτὸς δὲ παιδικὰ εἶχε θυμῶν, ἀγέ-
 νειος ἂν γενεῖσθαι. If. Casaub.
 Ipse vero cum Menone Pharfalio manipulari.] Hoc
 manifeste apparet ex his, quæ scribit Xenophon in
 extremo 2. libro Anabæseos. quo in loco sic ejus ava-
 ritiam, libidinem, cupiditatemque expressit, ut ni-
 hil posset supra. Ejus loci initium ducitur ex his ver-
 bis. Μένων δὲ ὁ Θεταλὸς ὄλος ἦν ἐπιθυμῶν μὲν πλούτου
 ἰσχυρῶς, ἐπιθυμῶν δὲ ἀρχαῖον, ὅπως πλείω λαμβάνοι, &
 reliqua quæ de eo scribuntur, quibus liber ille secun-
 dus concluditur. Aldob.
 7 Ἀλλὰ καὶ Ἀπολλωνίδῃ τινὶ ὀνειδίζει τετρηῆσθαι τὰ
 ὠτα] Legitur quidem hoc apud Xenophontem. con-
 vitiū tamen istud non est Xenophontis, sed Agasias
 Stymphalii: cujus verba hæc sunt, Ἀλλὰ τούτῳ γὰρ
 εὔτε τῆς Βοιωτίας προσήκει οὐδὲν, οὔτε τῆς Ἑλλάδος παν-
 τάπασι. ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν εἶδον ἀμφοτέρω τὰ ὠτα τετρη-
 μένον. If. Casaub.
 Sed & Apollonidi cuidam exprobat.] Id autem sub
 persona Agasias Stymphalii. Locus est lib. 3. Anaba-
 seos cap. 455. & 456. verba autem Xenophontis hæc
 sunt. πλὴν Ἀπολλωνιδῆς τις ἦν, βοιωτιάζων τῇ φωνῇ,
 αὐτὸς δὲ εἶπεν. & paulo post, ἐντεῦθεν ὑπολαβὼν Ἀγα-
 σίας Στυμφάλιος, εἶπεν. ἀλλὰ τούτῳ γὰρ οὔτε τῆς Βοιω-
 τίας προσήκει οὐδὲν, οὔτε τῆς Ἑλλάδος παντάπασι. ἐπεὶ
 ἐγὼ αὐτὸν εἶδον, ὡς περ' Ἰδίου, ἀμφοτέρω τὰ ὠτα τετρη-
 μένον. Aldob.

8 Caeterum post profectioem. & clades in Ponto ac-
 certas.] Profectioem Cyri in Persas; clades in Ponto
 ab exercitu Græcorum in reverfione acceptas signifi-
 cat, quæ lib. 5. Anab. narrantur; quod nos lectores
 rejicimus. Idem.
 Fœderaque à Seutho Odryforum rege violata.] Seu-
 thes Odryforum rex, Græcorum eorum, qui cum
 Cyro fuerant, domina redecuntium opera regnum re-
 cuperavit, cumque his fœdus iniit: quod postea ne-
 gata Græcis mercede violavit. Xenophon lib. 7. Cyri
 anabæseos. Idem.
 9 In Asiam ad Agefilaum. Lacedæmoniorum regem,
 profectus.] In Asia se fuisse cum Agefilao testatur Xe-
 nophon lib. 5. ἀναβάσεως, c. 534. Idem.
 10 Exilio ab Atheniensibus multatus est.] Exulem se
 fuisse indicat Xenophon lib. 5. τῆς τοῦ Κύρου ἀναβά-
 σεως his verbis. ἐπεὶ δ' ἐφυγε Ξενοφῶν, κατοικοῦντος ἤδη
 αὐτοῦ ἐν Σκιλοῦντι. Idem.
 11 Ephesum autem veniens.] Xenophon lib. 5. ἀ-
 ναβάσεως, c. 534. ita scribit; hoc idem de se ipso
 narrans. Ξενοφῶν οὖν τὸ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀνάθημα
 ποιησάμενος, ἀγαθήσιν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων
 Ψευσαῦρον, καὶ ἐπεγράψατο τε αὐτοῦ ὄνομα καὶ τοῦ Προ-
 ξένου, ὃς συν Κλεάρχῳ ἀπέθανε. ξένος γὰρ ἦν αὐτοῦ. τὸ
 δὲ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Ἐφεσίας, ὅτι ἀπῆκε σὺν Ἀγη-
 σιλῶ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς Βοιωτοῦς ὄδον, κατέλιπε
 παρὰ Μεγαβύζῳ τῆς Ἀρτέμιδος νεοκόρῳ, ὅτι αὐτὸς κιν-
 δυνεύσαν εἶδεκε εἶναι μετὰ Ἀγησίλαου ἐν Κορωνίῳ, καὶ
 ἐπέστειλεν, ἢ μὲν αὐτὸς σωθῆ, ἑαυτῷ ἀποδοῦναι, εἰ δὲ
 τί πάθοι, ἀναθεῖναι, ποιησάμενον τῇ Ἀρτεμιδι ὃ, τι οἰο-
 το χρημίσθαι τῇ θεῷ. Idem.
 12 Μεγαβύζῳ δίδωσι τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεῖ Φυλάτ-
 τειν] Sic vocabantur Ephesias Dianæ sacerdotes, ut

πίλεμον και αυτώ προξενίαν ἔδωσαν εἰ Λακε-
 52 δαιμόνιοι. * ἐντοῦθεν ἴσασιν τὸν Ἀγχιλαῶν,
 ἦλθεν εἰς Σκιλλοῦντα, χωρίον τῆς Ηλείας, ὅλ-
 λον τῆς πόλεως ἀπέχον. εἶπετο δὲ αὐτῶ και
 γύναιον, ὄνομα Φιλισία, καθά Φησι Δημήτριος
 ὁ Μάγνης και δύο υἱεῖς, Γρύλλος και Διδώδωρος,
 13 ὡς Φησι Δείναρχος ἐν τῶ πρός Ξενοφῶντα ἀ-
 ποστασίῳ, 14 ἢ και Διόσκουρι ἐπεκαλοῦντο.
 15 ἀΦικόμενον δὲ τοῦ Μεγαβύτου κατά πρίΦασιν
 τῆς πανηγύρεως, κομισάμενος τὰ χρήματα, χω-
 ρίον ἐπρίατο, και καθιέρωσε τῆ θεῷ, δι' οὐ ποταμὸς
 ἔρρει 16 Σελήνου, ὀμώνυμος τῶ ἐν Ἐφέσῳ τούτου-
 53 βεν διετέλει κυνηγετῶν, και τοὺς Φίλους ἰστιάων,
 και τὰς ἱστορίας συγγράφαν. 17 Φησι δ' ὁ Δείναρ-
 χος ὅτι και οἰκίαν και ἀγρον αὐτῶ ἔδωσαν Λακε-
 δαιμόνιοι. * ἀλλὰ και φιλοπιδαντὸν Σπαρτιάτην
 Φασιν αὐτῶ πέμψαι αὐτοῖ διωρεάν, ἀνδραπό-
 दा αἰχμαλωτα ἐκ Δαρδάνων και τὸν διαβίβασθαι
 αὐτὰ ὡς ἰβούλετο. Ηλείους τε στρατευσαμένους
 εἰς τὸν Σκιλλοῦντα, και βραδύνοντων Λακεδαί-

obfervavit doctis. Turnebus. Sed & alios ita solitos
 appellari conjicio ex hoc Luciani loco in Timone
 Εκείνος μὲν, ὅς τις ἀπὸ ἡ ποτι (loquitur de servo quem
 herus instituit herodem) ἀπασκόμενος με αὐτῆ ἄλτῃ,
 θει φησὶ, ἀπὸ τοῦ τῆος Πηβίου, ἢ Δομήμονος, ἢ Τι-
 βίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγαβύτος, ἢ Πρωταρχος μετονο-
 μαστίη. Porro notissimum est, antiquis fuisse mor-
 ris securitatis causa pecunias in templis obsignare &
 deponere apud sacerdotas. Cicero de legibus lib. 11.
 Quod si ego rapta est, neque ei soli qui sacrum abstulerit, sed
 etiam ei qui sacrum commendatum, quod & nunc mel-
 lit in sum. Alexander in Cilicia deponisse apud So-
 les in hiebris recitatum dicitur: & Atheniensis Clisibe-
 nes a Junonis Saniat, et in Argolis, quoniam rebus time-
 re ius. filiarum dicitur ostendit. Vide Plantam in
 Bacch. Sic & testamenta hieidem committentur fer-
 vanda, ut in lege 77. 9. 26. Dig. De legat. fec. Hinc
 etiam institutum fuisse videtur, ut qui ex alienum ha-
 berent penes se, quo fe vellent liberare, si deficeret
 ex recte folvi tradique possent, id in aede aliqua sacra
 deponerent. Juris consuetudinis, infimtis propemo-
 dum locis apud Jurisconsultos fit mentio. Scimus etiam
 xerata veterum fere in templis fuisse, ut Romanorum
 in aede Saturni. Scholiastes Thucydidis libro 11. Εἶπὸς
 τοῖς καλλεῖς τὰ καιὰ χρήματα ἰν τοῖς ἱεροῖς ταμιεύει.
 If. Casaub.

13 ὡς Φησι Δείναρχος ἐν τῶ πρός Ξενοφῶντα ἀποστα-
 σίῳ] Dinarchus orationem scripsit. Aethylo Xeno-
 phonis olim servo: qui ab eo manumissus alium postea
 patronum sibi assignat. auctor Dionysius Halic.

to, in Græciam profectus est, Lacedæ-
 moniis commeatum illi suppeditantibus. * Hinc jam omisso Agefilao in agrum E-
 λέα, Scilluntem venit, ab urbe haud procul
 54 distantem. Sequabatur autem illum et
 muliercula Philefia nomine, ut refert De-
 metrius Magnesius, et duo liberi, Gryllus
 ac Diiodorus, ut ait Dinarchus in libro de
 Repudio adversus Xenophontem, qui et-
 iam gemini vocati sunt. Adveniente verò
 Megabyzo sub occasione publicæ festivi-
 tatis, receptis pecuniis prædium emit, et
 deæ consecravit, quod annis interfluit Se-
 linus, ejusdem nominis cum Ephesino.
 Hinc verò venationibus vacabat, amicis
 convivialis faciens, historiarumq; conscribens.
 Refert Dinarchus, Lacedæmonios illi do-
 mum agrumque dedisse. * Philopidam
 præterea Spartiatam aiunt ad eum illic
 dono mississe mancipia ex Dardania capti-
 va abducta, ipsumque arbitrio suo illa dis-
 posuisse. Postea Elienses in Scillunta cum
 exercitu profectos, Lacedæmonis remo-

in Dinarchi vita. De actione ἀποστασίῳ consule Har-
 procratationem. Idem.

14 Ut est apud Dinarchum in oratione ad Xenopho-
 tem ἀποστασί. Ἀποστάσιος genus est actionis, que
 manumissoribus dabatur contra eos, qui manumissi
 à patronis suis defecissent, & alios sibi patronos adop-
 tassent, neque ea, que legibus jubebatur, obser-
 vassent. his enim poena erat, si convicti fuissent, ut
 in servitutem revocarentur. Demosthenes in prima
 contra Aristogitonem, & Suidas & Phavorinus. Dinar-
 chum autem, qui & nunc, & paulo post testis à Laër-
 tio citatur, alium ego esse exilium, quam orationem,
 cuius inter decem oratores Græcos antiquos orationes
 tres feruntur: una contra Demosthenem, altera con-
 tra Aristogitonem, & tertia contra Philoclem. Aldob.

15 Quò cum per causas publicas omnium conventus
 Μεγαβύτου γενεῖσθαι, accepta ab eo pecunia.] Idem hoc
 Xenophon lib. 5. ἀναβασις his verbis. ἰπὶ δ' ἴφωγ
 Ξενοφῶν, κατοικοῦντες ἡδὲ αὐτοῦ ἐν Σκιλλοῦντι, ὅπου τὰν
 Λακεδαιμόνιοις εἰκοστήσι, παρὰ τὸν Οὐλαμῆαν, ἀφι-
 κνέται Μεγαβύτος εἰς Οὐλαμῆαν διαρτοῦν, και ἀποδι-
 δώσει τὸν παρακαταθήκην αὐτῶ. Ξενοφῶν δὲ λαβὼν, χω-
 ρίον ἀνέστη τῆ θεῷ, ὅπου ἀνέκειν ὁ θεός. ἰπὶ δὲ διδύμων
 διὰ τοῦ χωρίου ποταμὸς Σελήνου, και ἐν Ἐφέσῳ δὲ πα-
 ρὰ τὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτιμίδος ἵον, Σελήνου ποταμὸς
 παραβέβη. Aldob.

16 Σελήνου] Strabo Σελήνου. & cur ita fit scriben-
 dum ratio non est obscura. If. Casaub.

17 Et hoc tempore venationibus & convivio.] Sci-
 luntem, quo in loco Xenophon confedit, venationi-
 rantibus,

rantibus prædium vastasse. Tum verò Xe-
 nophonis filii cum paucis servis clam se
 subducentes in Lepreum concessere, Xe-
 nophon quoque ipse in Elim primò, po-
 stea in Lepreum ad filios venit, atque inde
 cum illis Corinthum profectus, salus eva-
 sit, ubi etiam postea habitavit. Interea cum
 54 decrevissent Athenienses afflictis Lacedæ-
 moniorum rebus opitulari, filios Athenas
 militatum Lacedæmonis mittit. * Apud
 Spartanos quippe instituti fuerant, ut re-
 fert Diocles in Vitis Philofoforum. Ex ea
 pugna Diiodorus, nullo præclaro facinore
 illustris, servatus est, eique filius ex fratris
 nomine fuit. Porro Gryllus inter equites
 fortissimè dimicans (erat autem ea pugna
 circa Mantinæam) honesta morte defungit-
 ur: magistro equitum Cephisodoro, et Im-
 peratore exercitus Agefilao, ut ait Epha-
 ros in vigesimo quinto historiarum libro. In
 ea pugna et ipse Epaminondas Thebanorum
 dux cecidit. Fertur Xenophon tunc
 coronatus sacrificasse: et cum filium cor-
 ruisse didicisset, coronam deposuisse: ubi ve-
 rò acriter pugnantem optessisse comperit,
 55 eam rursus capiti imposuisse. * Snt qui
 illum ne lacrymatum quidem dicant, so-
 lumque dixisse: Sciebam me genuisse mortalem.
 Refert Aristoteles, Grylli laudes et ep-
 itaphium tunc innumeros scripsisse, par-
 tim ut et patri gratificarentur. Socratem
 item Grylli laudes conscripsisse, Hermip-
 pus testis est in libro, de vita Theophrasti.
 Timon cum infestatur hie.

Indecillique libri duo tresve, aut major
 numerus;
 Cujusmodi Xenophonis, et Aeschini
 Musa perjuratoria scripsit.

bus omnium ferarum aptum fuisse, ac præterea fera-
 rum referissimum, ipsemet testatur his verbis. ἰν δὲ
 τῶ Σκιλλοῦντι χωρίῳ, και θῆραι πάντων ἐπίνο ἰστίον ἀ-
 γρημένοιο θηρία. Aldob.

18 Ἐπεκαλοῦντο] γράφεται ἐπαυθόντο. Henr.
 dierh.

19 Erat autem ad Mantinæam prælium.] Bellum
 Tegeatum ac Mantinensium significat: in quo Tegea-
 tici quidem plectique Arcadium, Argivi, Achivi, &
 Bœotii opem ferebant, Mantinensibus autem Elici,
 Lacedæmonii, & Athenienses. In eo prælio ad Man-
 tinæam commisso Lacedæmonii vincuntur à Bœotis,
 Epaminonda Bœotorum duce interfecto. Pugnatum
 DIOGENIS LAERTII.

μονίων, ἔξελείν τὸ χωρίον. ἔτε και τοὺς υἱεῖς αὐ-
 τοῦ εἰς Λεπρεον ὑπέξελθεν μετ' ὀλίγων οικετῶν,
 και αὐτὸν Ξενοφῶντα εἰς τὴν Ἠλιν πρότερον, εἴτα
 και εἰς Λεπρεον πρὸς τοὺς παῖδας, κακείθεν σὺν
 αὐτοῖς εἰς Κάρνιον διασωθῆναι, και αὐτοῖ καθι-
 τακῆσαι. ἐν τούτῳ δὲ ψηφισαμένον Ἀθηναίων
 βοηθῆναι Λακεδαιμονίους, ἔπειμπε τοὺς παῖδας εἰς
 τὰς Ἀθήνας στρατευσομένους ὑπὲρ τῶν Λακεδαι-
 μονίων. * και γὰρ 11 ἐπεκαλοῦντο αὐτοῖ ἐν τῇ
 Σπάρτῃ, καθά Φησι Διοκλῆς ἐν τοῖς βίβις τῶν
 Φιλοσοφῶν. ὁ μὲν αὖν Διδώδωρος οὐδὲν ἐπιφανῆς
 πράξας, ἐκ τῆς μάχης ἀνασώζεται, και αὐτῶ
 υἱὸς ὀμώνυμος γίνεται ταδελφῶ. 19 ὁ δὲ Γρύλλος
 τεταγμένος κατά τοὺς ἰππίας (ἦν δὲ ἡ μάχη
 περὶ Μαντινῆαν) ἰσχυρῶς ἀγωνισάμενος ἐτε-
 λεύτησεν, ὡς Φησιν Ἐφορος ἐν τῇ πέμπτῃ και
 εἰκοστῇ. Κηφισοδῶρον μὲν ἰππάρχοντος, Ηγη-
 σίλω δὲ στρατηγόντος. ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ και
 Ἐπαμινώνδας ἔπεσε. 20 ἡνικαῦτα δὲ και τὸν Ξε-
 νοφῶντα Φασὶ θύειν ἰσπεμμένον ἀπαργαλθέν-
 τος δ' αὐτῶ τοῦ θανάτου, ἀποτεφρανώσα-
 σθαι ἔπειτα μαθόντα ὅτι γενναίως, πάλιν ἐπι-
 βίβασθαι τὸν στέφανον. * ἐνιοι δὲ οὐδὲ δακρύσαι 55
 Φασὶν αὐτὸν, Ἀλλὰ γὰρ, εἰπεῖν, ἦδὲν θνητὸν
 γεγεννηκῶς. Φησι δὲ Ἀριστοτέλης, ὅτι ἐγκώμια
 και ἐπιτάφιον Γρύλλου μνηρί ὄσα συγγράφειαν,
 τὸ μέρος και τῶ πατρὶ χαρίζμενοι. ἀλλὰ και
 Ἐρμιππος ἐν τῶ περὶ Θεοφράστου, και Σωκράτης
 Φησι Γρύλλου ἐγκώμιον γεγραφέναι. Τίμων δ'
 ἐπισκώπτει αὐτὸν ἐν τούτοις,

Ἀσθενική τε λόγων δυὰς ἡ τριάς, ἢ ἐτι πόρρω,
 21 Οἷος Ξενοφῶν, ἢ Ἰσιχίου οὐκ ἐπιπυ-
 θῆς, γράφεται,

est anno secundo centesimoquartæ Olympiadis,
 Chariacle Athenis Archonte. Aldob.

20 Eo tempore Xenophontem scripsit coronatum sacrifi-
 cantem.] Idem totidem fere verbis de Xenophonte
 narrat Elian. lib. 3. de var. histot. cap. 3. his verbis.
 Ξενοφῶντι θύοντι καὶ τις ἐν Μαντινέας ἀγρῶν ὀλίγων,
 τὸν υἱὸν αὐτῶ τὸν Γρύλλον τεθῆκα. κακείνους ἀπὸ τὸν μὲν
 τὸν στέφανον, διετέλει δὲ ἕμῳ. ἰπὶ δὲ ἀγγελοῖς προσέ-
 βηκε και ἰκέως, ὅτι κωκῶ τίθηκε, πάλαι δὲ Ξενοφῶν ἐπι-
 βετο τὸν στέφανον. ταῦτα μὲν οὐ θεμάθη και ἰς πολλοὺς
 ἱεραφίταις. Quod idem scribit S. Hieronymus in
 epitaphio Nepotiani ad Heliodorum. Idem.

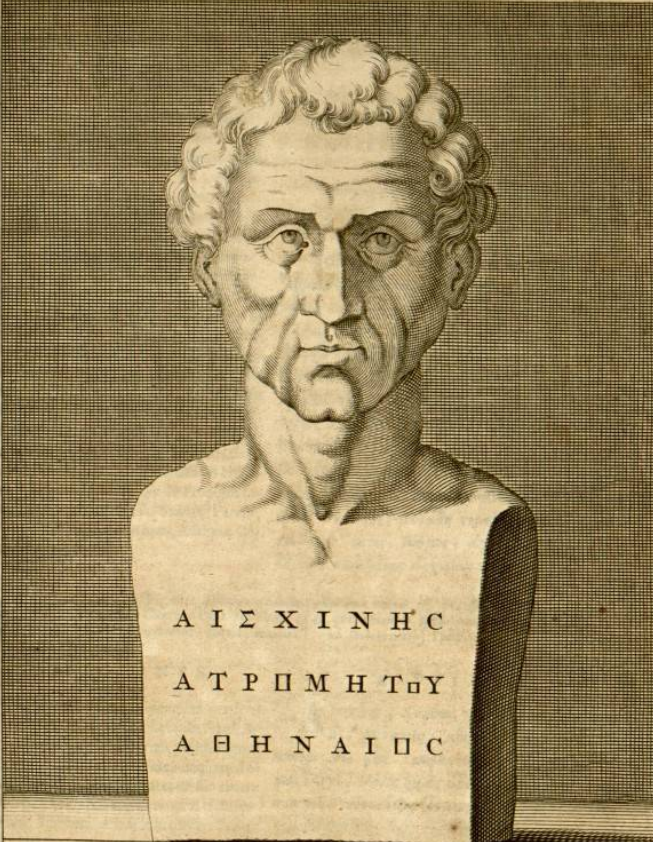
21 Οἷος Ξενοφῶν ἢ Ἰσιχίου οὐκ ἐπιπυθῆς Γρύ-
 P

καὶ ὁ μὲν βίος αὐτῶ τοῖσδε. ἡμαρτε δὲ κατὰ τὸ
 τέταρτον ἔτος τῆς τετάρτης καὶ ἐνενηκοστῆς Ὀλυμ-
 πιάδος, καὶ ἀναβέβηκε σὺν Κύρῳ ἐπὶ ἀρχον-
 τος Ξενανέτου, ἐνὶ προτέρῳ ἔτει τῆς Σωκράτους
 56 τελευταίας. κατέστραψε δὲ (καθὰ Φησι Στση-
 κλειδῆς ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων καὶ Ὀλυμ-
 πονικῶν ἀναγραφῇ) ἔπει πρῶτῳ τῆς πέμπτῆς
 καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, ²² ἐπὶ ἀρχοντος
 Καλλιδημίδου, ἐφ' οὗ καὶ Φίλιππος ὁ Ἀμύντου
 Μακεδόνων ἤρξε. τέθνηκε δὲ ἐν Κορίνθῳ (ὡς Φησι
 Δημήτριος ὁ Μάγνης) ἤδη δηλαδὴ γηραιὸς ἰκα-
 νῶς. ἀνὴρ τὰ τε ἀλλὰ γεγονῶς ἀγαθὸς, καὶ δὴ
 καὶ Φίλιππος καὶ Φιλκύνητος καὶ τακτικὸς,
 ὡς ἐκ τῶν συγγραμμάτων ἴδρον. ²³ εὐσεβὴς τε
 καὶ Φιλοθύτης, καὶ ἱερῶν διαγινῶναι ἰκανὸς, καὶ
 Σωκράτη (ἡλώσας ἀκριβῶς. ²⁴ συνέγραψε δὲ βι-
 βλία πρὸς τὰ τετταράκοντα, ἄλλων ἄλλως
 57 διαρρύντων * τῆν τε ἀνάβασιν, ἧς κατὰ βι-
 βλίον μὲν ἑπίουσε προσίμων, ὧς δὲ οὐ. καὶ Κύ-
 ρου παιδείαν, καὶ Ἑλληνικὰ, καὶ ἀπομνημο-
 νεύματα συμποσίων τε, καὶ οἰκονομικῶν, καὶ
 περὶ ἵππικῆς, καὶ κυνηγετικῶν, καὶ ἵππαρχι-
 κῶν, ἀπολογίαν τε Σωκράτους, καὶ περὶ πόρων,
 καὶ ἱερῶν ἢ τυραννικῶν, Ἀγησίλαον τε, καὶ Ἀ-
 θηναίων καὶ Λακεδαιμονίων πολιτείαν, ἣν Φησιν
 οὐκ εἶναι Ξενοφάντος ὁ Μάγνης Δημήτριος. λέγε-
 ται δ' ὅτι καὶ τὰ Θουκυδίδου βιβλία λαμβάνοντα
 ἠφελόσθαι δυνάμενος, αὐτὸς εἰς δόξαν ἤγαγεν.
 ἑκαλέετο δὲ καὶ Ἀττικὴ μούσα, γλυκύτερη τῆς ἑρ-
 μηνείας ἔθεν καὶ πρὸς ἀλλήλους (ἡλιούπως εἶ-
 χον αὐτὸς τε καὶ Πλάτων, ὡς ἐν τῷ περὶ Πλά-
 58 τῶνος λέξομεν. * ἔστι δὲ καὶ εἰς τοῦτον ὑμῶν ἐπι-
 γράμματα τοῦτον ἔχοντα τὸν τρόπον,

ψαί] Illud ἦ? Αἰσχίνου mendo non caret. quid si γ
 * Αἰσχίνου. vno Αἰσχίνου, hoc est, Αἰσχίνου. No-
 tum loquendi genus vel pueris. Sic tamen etiam in se-
 quenti vita scribitur. If. Calaub.
 22 Ἐπὶ ἀρχοντος Καλλιδημίδου] Callimedem vocat
 Diodorus l. xvi. Idem.
 Archone Callidemo.] Signonius non Callidemum,
 sed Callimedem appellat, quemasmodum Xenene-
 nium paulo superius Xenecum; cum tamen apud
 Laërtium & Xenaxetum scriptum sit,

Hæc vita Xenophontis fuit. Floruit maxi-
 mē quarto anno nonagelime ac quartæ
 Olympiadis. Ascenditque cum Cyro sub
 principe Xenaneto, anno uno ante Socra-
 tis mortem. * Obiit autem, ut ait Stefli-
 des Atheniensis in descriptione Principum
 et Olympionicarum, anno primo quintæ
 ac centelime Olympiadis, sub principe
 Callidemide, sub quo et Philippus Amyn-
 tæ filius Macedonibus imperabat. Obiit
 Corinthi, ut ait Demetrius Magnesiis, ad
 maturam jam provecus senectutem. Vir
 profecto cūm in cæteris præstans ac bonus,
 tum equorum venationisque, atque in-
 struendi exercitū in primis studiosus ac
 peritus, ut ex libris ejus intelligi potest.
 Religiosus præterea et sacrificiis intentus,
 quique hostias probe dignosceret, et So-
 cratem ad unguem imitatus esset. Scripsit
 autem ad quadraginta libros, aliis aliter
 eos dividentibus. * Ascensum Cyri, cujus 57
 per singulos libros, non autem totius ope-
 ris, proœmium fecit. Cyri Institutionem.
 Græcorum Res gestas, et Commentaria,
 Symposiumque, et Oeconomicum. De Re
 Equestri, et de Venatione. Et de Equitum
 præfecti munere. Præterea Socratis apo-
 logiam, et de Seminibus. Hieronem, sive
 Tyrannicum, Agefilaum, et Atheniensium
 ac Lacedæmoniorum Rempublicam. quam
 tamen non esse Xenophontis Demetrius
 Magnesiis testatur. Fertur et Thucydidis
 libros latentes, cūm subducere posset, ipse
 primus in ejus viri gloriam in lucem dedif-
 se. Appellabatur autem Musa Attica, ob
 eloquentiæ dulcedinem. Unde illi cum
 Platone non omnino conveniebat, ut suo
 loco cūm ad Platonem venerimus, dice-
 mus. * Sunt autem et in hunc nostra epi-
 58 grammata sic se habentia,

quod eodem modo legitur in Farnesiano codice. Aldob.
 23 Et sacrificiis delictus, & ad cognoscendas hostias
 idoneus.] Hoc ipse de seipso prædicat Xenophon
 lib. 5. τῆς ἀναβάσεως ita scribens in ea concione, in
 qua se apud Græcos purgat adversus eos, qui se doli
 insinulaverant. Σιλωῆς δὲ μοι ὁ μόνος ἀπικριετο, τὸ
 μὲν μίσγεται τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι, ἡδὲ γὰρ καὶ ἱερὸν οὐκ
 ἄπιστον ἔσται, διὰ τὸ αὐτὸ παρῆναι τοῖς ἱεροῖς. Idem.
 24 Συνέγραψε δὲ βιβλία πρὸς τὰ τετταράκοντα] Sui-
 das, Ἐγράφη δὲ βιβλία πλείω τῶν μ'. If. Calaub.

A E S C H I N E S
 Apud M. Etrurie Ducem in marmore.

Non tantum ad Perfas Cyrus Xenophontis

Οὐ μόνον ἐς Πέρσας ἀνέβη Ξενοφῶν δια Κύρον,

Quam virtus, qua itur limina ad alta

Ἄλλ' ἀνοδὸν ζῆτῶν ἐς Διὸς ἦτις ἄγει.

Ipsè suum ostendit, Græcorum gesta recen-

Παιδείης γὰρ ἕως ἑλληνικὰ πρᾶγματα δεί-

sens,

ξας,

Nobile, et egregii Socratis, ingenium.

Ὡς καλὸν ἢ σοφὴ μνήσατο Σωκράτους.

Item aliud de ejus morte,

Ἄλλο, ὡς ἐτελεύτα

Sis quanquam ingratæ Xenophon ejectionis

Εἰ καὶ σε Ξενοφῶν Κραναοῦ Κέκροπος τε πο-

Athenis,

λίται

In te ob favorem Cyri amici regium;

φεύγειν κατέγων, τοῦ Φίλου χάριν Κύρου

Te tamen excepit fugitivum grata Corin-

Ἄλλα Κόρινθος ἔδευτο Φιλόξενος, ἢ σὺ Φιλη-

thous,

δαῶν

In qua hospes urbe nosse letur vivere.

Οὕτως ἀρέσκη, κείθι καὶ μένειν ἔγνω.

59 * Inveni alibi claruisse illum circa octogesi-
mum et nonam Olympiadem una cum
Socraticis ceteris. Iltrus autem afflerit il-
lum ex decreto Eubuli exulasse, ejusdem-
que postea sententia rediisse. Septem ve-
rò fuere Xenophontes. Primus hic ipse.
Secundus, Atheniensis, Pythostrati illius
frater, qui Thefeidos poemata composuit,
qui inter cetera Epaminondæ quoque Vi-
tam conscripsit, ac Pelopida. Tertius, Caus
medicus. Quartus, qui Hannibalis Histo-
riam scripsit. Quintus, qui de Prodigis fa-
bulosis commentatus est. Sextus, Parius,
sculptor egregius. Septimus, Antiquæ Co-
media poeta.

* εὗρον δὲ ἀλλαχοῦ ἀκμάσαι αὐτὸν περὶ τὴν ἐ-
νάτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, σὺν τοῖς
ἄλλοις Σωκρατικοῖς. * καὶ ἴστρος Φησὶν αὐτὸν
φυγεῖν κατὰ ψήφισμα Εὐβούλου, καὶ κατελ-
θεῖν κατὰ ψήφισμα τοῦ αὐτοῦ. γεγόνασαι δὲ
Ξενοφῶντες ἑπτὰ· πρῶτος, αὐτὸς αὐτός. δεύ-
τερος, Ἀθηναῖος ἀδελφὸς * Πυθοστράτου, τοῦ τὴν
Θησίδα πεποικίτος, γεγραφῶς ἄλλα τε καὶ
βίον Ἐπαμινώνδου καὶ Πελοπίδου. τρίτος, ἰατρός
Κῶος· τέταρτος, ἰστορίαν Ἀνιθαίικην γεγρα-
φῶς· πέμπτος, μυθῶδη τερατείαν πεπραγμα-
τευμένος· ἕκτος, Πάριος; ἀγαλματοποιός· ἑβ-
δομος, κωμῳδίας ἀρχαίας ποιητής.

25 Istrus ait Eubuli ψηφίσματι ἴστρον ἐν ἐξίλιμ
[psphismata natum est. Et, sic sunt expressa ista tracla-
rta, qua recitatur, ψηφίσματα. Aldob.]
non semel, sed sepe. Porrexiunt, inquit, manus, 26

26 Πυθοστράτου] Γράφεται, Νικοστράτου. H. Steph.

AESCHINES.

Αἰσχίνης.

60 * Aeschines Charini lucanicas venden-
tis, sive ut volunt, Lyfaniae filius, A-
theniensis, à puero laborum patientillimus
fuit. Quocirca et à Socrate nunquam dif-
ficebat: atque ideo Socrates de illo dicere
solebat, Solus nos colere novit Aeschines.
Hunc Idomeneus tradit in carcere fugam
Socrati suadere tentasse, non Critonem: ve-
rum Platonem, cum magis faveret Aristip-

* Ἰσχίνης, Χαρίνου τοῦ ἀλλαντοποιοῦ. οἱ 60
δὲ, Λυσανίου, Ἀθηναῖος, ἐκ νέου Φιλό-
πονος. διδ καὶ Σωκράτους οὐκ ἀπέστη. διδ
καὶ ἔλεγε, Μόνος ἡμᾶς οἶδε τιμῶν ὁ τοῦ ἀλλαν-
τοποιοῦ. ταῦτον ἔφη ἰδομένους ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ
συμβουλευσάι περὶ τῆς Φυγῆς Σωκράτει, καὶ
οὐ Κρίτωνα. * Πλάτωνα δὲ, ὅτ' ἦν Ἀριστίππου

1 Aeschines Charini filius fertorice. Placuit tñs ἀλ-
λαντοποιῶν, fertorem veterere, memineram enim sic
loquutum esse Terentium in Eunuchis. Concurrunt le-
ti vai ὀνίσσον σφραδισαίρι. ceteris, Latii, coqui, sar-

tores, psctores, aucupes. ἀλλαντοποιῶν autem u-
trumque esse putamus, & qui facit, & qui vendit.
Aldob.]
2 Platonem tamen, quod esset amicior Aristippo.]
P 2

μᾶλλον φίλος, κριτῶν περιβῆναι τοὺς λόγους. διεβάλλετο δ' ὁ Αἰσχίνης καὶ μάλιστα ὑπὸ Με- νελήμου τοῦ Ἐρετριέως, ὡς τοὺς πλείστους δια- λόγους, ὄντας Σωκράτους, ὑποβάλλοιτο, λαμβάνων παρὰ Σανδιππίου. ὃν εἰ μὲν καλούμε- νον ἈχιΦαίον, σφόδρ' εἶδ' ἐκλελυμένον, καὶ οὐκ ἐπιφαινόντες τῆν Σωκρατικὴν εὐνοίαν, οὐδ' καὶ Πεισίστρατος ὁ Ἐφέσιος ἔλεγε μὴ εἶναι Αἰ- σχίνου. καὶ τῶν ἑπτὰ δὲ τοὺς πλείστους Περ- σαῖος Φροῖ Παισιφάντος εἶναι τοῦ Ἐρετριεῦς, εἰς τοὺς Αἰσχίνου δὲ κατατάξαι. ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀν- τισθένης τὸν τε μικρὸν Κύρον, καὶ τὸν Ἡρακλεῖα τὸν ἐλάσσων, καὶ Ἀλκιβιάδην, καὶ τοὺς τῶν ἄλ- λων ἐπικειώρηται. οἳ δ' οὐκ οὐκ τοῦ Αἰσχίνου τὸ Σωκρατικὸν ἦθος ἀπομαμαχμένοι, εἶδ' ἑπτὰ πρῶτος, Μιλτιάδης διὸ καὶ ἀσθενέστερον πᾶς ἔχει) Καλλίας, Ἀξίλοχος, Ἀσπασία, Ἀλκιβιά- δης, Ἐγλαυγῆς, ῥίνων. Φασὶ δ' αὐτῶν δι' ἀ- πορίαν ἰελθεῖν εἰς Σικελίαν πρὸς Διονύσιον, καὶ ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παρεφθῆναι, ὑπὸ δὲ Ἀρι- στίππου συσταθῆναι. ὄντα τε τινὰς τῶν διαλό- γων, δῶρα λαβεῖν. ἔπειτ' ἀφικόμενον Ἀθήνα- ρξ, μὴ ταλμᾶν σοφιστεῦναι, εὐδοκμοῦντων τότε τῶν περὶ Πλάτωνα καὶ Ἀριστίππου ἐμπίσθους

Est apud Platonea Criton, qui tertius ejus est dialo- gus, summo mane in carcere ad Socratem veniens, eique suadere studens, ut e carcere fugiat: sibi enim omnia ad fugam pronta esse, cui Socrates respondens negat id a se fieri æquum esse. Amiciorem autem Ari- stippo non Platoneum, sed Æschinem intellige. nam Æschines à Platone in Sicilia contemptus, ab Aristip- po Dionio commendatur. Plato autem ut Aristippo non fuerit inimicus, amicissimus certe non fuit. ut appa- ret in Aristippi vita, paulo infra. Idem.

3 Et maxime à Menedemo Eretriate. Eretriatem à civitate; Eretriacum à secta. ita Cicero loquens est in quest. Acad. à Menedemo inquit, quod in Ere- trias fuit, Eretriam philosophi appellati. Idem.

Quod plurimos Socratis dialogos. Quod idem confir- mat Athenæus lib. 14. cap. 303; qui de Æschine lo- quens ita scribit. ὅτι τῶν φηρομένων ὑπὸ αὐτοῦ διαλόγων θαυμαστός ὡς ἰσχυρῶς καὶ μέγιστος πλεονεξία ὡς ἀλλοῦ τοῦ σοφοῦ Σωκράτους ἐστὶ συγγράμματα. ἔχρησθη δὲ οὐκ ὡς Σανδιππίου τοῦ Σωκράτους γυναικὸς μετὰ τοῦ ἐκείνου ἕνεκα, ὡς ἐμμετρίως ἰδύμενα φασί. Idem.

4 Ἐπικεῖται Γραβίται, ὑπερίων. Henr. Steph.

5 Οἱ δ' οὐκ οὐκ τοῦ Αἰσχίνου τὸ Σωκρατικὸν ἦθος, &c.]

po, Critoni verba illa accommodasse. Ca- lumnias obnoxius fuit Æschines, præsertim Menedemi Eretriatii, quod complures dia- logos, qui Socratis essent, à Xanthippe ac- ceptos, pro suis supponeret. Ex quibus illi sunt, qui vocantur principio carentes, nihilum remissi: nec Socraticam vim aut copiam præferentes. quos et Æschinus non esse Pisi- stratius Ephelus asserbat. * Sed et bonam partem septem illorum Perseus refert Pa- siphontis Eretrici esse, atque ab eo Æschini infertos libris. Eundemque Antisthe- nis quoque paruum Cyrum, et minorem Herculem, et Alcibiadem, aliorumque li- bros malitiose supposuisse. Sunt autem Æschinis dialogi, qui Socraticam exprimitur morem, septem illi. Primus Miltiades. Ion quodammodo imbecillior est. deinde Cal- lias, tam Axiochus, Aspasia, Alcibiades, Telauges, et Rhinon. Ajunt ipsam inopia adactum, venisse in Siciliam ad Dionysium, atque à Platone despectum, ab Aristippo fuisse illi commendatum; ibique prolatis dialogis quibusdam accepisse munera. * Demum Athenas reversum, ibique mini- marie docere philosophiam suam ausum, quodd illic Platonis et Aristippi esset cla- rissimum nomen. auditoria ob mercedem

De istius Æschinis dialogis, vide quæ scribit Athe- næus, bonus cum primis autor lib. v. discas inde quam- patienter iis carere debeamus. If. Calaub.

6 Telauges. De hoc dialogo mentionem facit A- thenæus. inquit, καὶ Αἰσχίνος ὁ Σωκρατικός, ἐν μὲν τῷ Τελαύγῳ κριτὸν ἔβουλα τὸν Κριτῶνα ἐπ' ἀμαθίᾳ καὶ ἰσοπαροῦσι βίαν κερμαδί. Aldob.

7 Ἐπίθῃ εἰς Σικελίαν πρὸς Διονύσιον. More philoso- phorum ejus ævi, quos eo nomine fugillat apud Sui- dam scriptor nescio quis in Αἰσχίνου. If. Calaub.

8 Καὶ ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παρεφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριστίπ- που συσταθῆναι. Reperuntur hæc, & quidem idem verbis, in Platone. Cæterum unde unde hæc scrip- serit Laërtius, pugnans ea omnino cum iis quæ scrip- sit Plutarchus gravis autor, in lib. De discrimine ami- ci & adulatoris. ubi facit Platoneum pluribus commenda- tum Æschinem Dionysium. Idem.

Ἀπρη εὐμὴ à Platone quidem contemptum. Cui- contrarium est quod scribit Plutarchus in libro, Quo- modo amicus ab assestatore dignoscatur: in quo Plato- nis quoque sermonem pro Æschine apud Diony- sium habitum ponit, quem brevitatis causa, quia lon- gior est, omitto. Aldob.

aperuisse. Deinde in defensionem innocen- tium fe ad scribendas orationes judiciales convertisse. Atque ideo Timonem de illo dixisse ferunt, Æschinifque Musa persua- soria in scribendo. Atunt illi dixisse Socra- tem, cum premeretur inopia, ut à seipso ufusus exigeret sibi subducendo cibaria. Hujus dialogos Aristippus etiam suspectos habuit. Nam dum eos Megaris legeret, subsannatum ferunt, ac dixisse, Unde tibi ista fuscifer? * Refert Polycritus Men- desius in primo de Rebus Dionysii, vi- xisse illum cum tyranno quoad tyran- nide exciderit, et usque ad Dionis in Syra- cusas reditum; cum illo asserens et Carci- num comitum fuisse. Fertur et ejus ad Dionysium epistola. Erat autem in arte o- ratoria maxime exercitatus, ut ex ea ora- tione, quam pro defensione patris Phae- cas magistri militum scripsit, et ex eo quod Gorgiam Leontium imitatus est, maxime constat. Scripsit autem et Lyfias oratio- nem contra illum, quam inscripsit de ca- lumnia. Ex quibus profecto liquet orato- rem præcipuum fuisse. Erat ei et fami- liaris quidam Aristoteles, cognomento

9 Sed sermones habuisse mercenarios. Græce, ἰσχυ- ρὸς δι' ἀκροῦσι ποιῆσθαι. quia verisimile non erat, cum qui eguisse diceretur, auditores mercede con- ductos habuisse, ideo ex his verbis intelligi volumus Æschinem mercedem ab aliis accepisse, non dedisse; quo modo interpres male accepit. Idem.

10 Πᾶν σοὶ ληστὰ, ταῦτα. Potest intelligi & ambe hæc potuisse consensu? quæ est admittans oratio: &c. unde hæc habes πλαγίως? Sumtum, ni fallor ex ali- quo poeta. If. Calaub.

11 Quomodo imperio exciderit. Syracusaleque Dion reversus sit. Quo tempore imperio Dionysius exci- dit, eodem Dion, ab eo ex Sicilia in exilium pulsus, in Siciliam revertitur. quippe Dion captus Syraculis Dio- nysium ad Locrenses fugere coegit. Ælianus lib. 12. var. hist. cap. 47. Aldob.

12 Cæterum quoque comicum poetam una fuisse scribentem. Qui poetas veteris ac novæ comædix scri- ptores nominant, omnes fere numerant; uno isto ex-

de akroasis ποιῆσθαι. ἔτα συγγράφειν λέ- γους δικανικοὺς τοῖς ἀδικουμένοις. διο καὶ τὸν τί- μονα εἰπεῖν ἐπ' αὐτῷ, ἢ τ' Αἰσχίνου οὐκ ἐπιπε- ρθῆς γράφαι. Φασὶ δ' αὐτῷ λέγειν Σωκράτη, ἐ- πεὶ περ ἐπίεζο ὑπὸ πείνας, παρ' ἑαυτοῦ δα- νείσθαι, τῶν σιτίων ὑφαιρούμενα. τούτων τοὺς διαλόγους καὶ Ἀριστίππου ὑπόπτευν. ἐν γούν Μεγάρους ἀναγνώσκοντος αὐτοῦ Φασὶ σκῶλαι, εἰπόντα, 10 Πόθεν σοι, ληστὰ, ταῦτα; * Φροῖ 63 δὲ Πολύκριτος ὁ Μενδαῖος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν περὶ Διονύσιον, 11 ἄχρι τῆς ἐκπτώσεως συμβιβάων αὐτὸν τῷ τυράννῳ, καὶ εὖς τῆς Δίωνης εἰς Συρακοῦσας καθέδου 12 λέγων εἶναι σὺν αὐτῷ Καρκίνον τὸν κωμωδοποιόν. Φέρεται δὲ καὶ ἐπιστολὴ πρὸς Διο- νύσιον Αἰσχίνου. ἢ δὲ καὶ ἐν τοῖς ῥητορικῶς ἰα- νῶς γεγυμνασμένοις, ὡς ὄλον ἐκ τε τῆς ἀπολα- γῆς τοῦ πατρὸς Φαιάκος τοῦ 13 στρατηγῶ, καὶ τῆς Δίωνης. 14 μάλιστα δὲ μιμῆται Γοργίαν τὸν Λεοντίνον. 15 καὶ Λυσίας δεκατ' αὐτοῦ συγγράμ- ματε λόγον, περὶ συκοφαντίας ἐπιγράψας. ἐξ ὧν ὄλον ὅτι καὶ ῥητορικῶς τις ἦν. γινώσκεις δὲ αὐ- τοῦ Φέρεται εἰς, Ἀριστοτέλης ὁ Μίδης ἐπικλη- θείς. * πάντων μόνου τῶν Σωκρατικῶν διαλόγων 64 Παναίτιος ἀληθείς εἶναι δεκατ' τοὺς Πλάτωνος, Ξενοφάντος, Ἀντισθένης, Αἰσχίνου διαπάξει- τε περὶ τῶν φαίδωνος καὶ Εὐκλείδου. τοὺς δὲ ἄλ- λους ἀναίρει πάντας. γινώσκου δ' Αἰσχίνου ὄν-

cepto Carcino. ex quo apparet haud magni nominis fuisse. Poete veteris comedix Epicharmus, Magnes, Cratinus, Crates, Pherecrates, Phrynichus, Eupolis, Aristophanes; novæ autem Comedix insignes Philemon, Menander, Diphilus, Philpides, Posidippus, Apollodoros. Fecerunt autem omnes poete novæ comædix quatuor & sexaginta, in quibus par est Carcinum quoque fuisse, quem ego novæ poætæ comædix, ut obscurem, à scriptoribus omnium fuisse puto; nisi si idem est Carcinus Comicus & Tragi- cus, de quo est apud Athenæum 9. 1. 17. & 7. 7. 3. Idem.

13 Στρατηγῶ Γραβίται στρατηγῶ καὶ τῷ Διονύ- μω μάλιστα δι' αὐτὸν. Et statim post, συγγράμματα. Henr. Steph.

14 Καὶ δὲ μάλιστα μιμῆται Γοργίαν τὸν Λεοντίνον. Ad h. libet Philostrati epistolam ad Juliam Angustam, ubi ait Æschinem Socraticum Pyrryάου ἐν τῷ πρῶτῳ Ἐθαργιάδος λέγει. deinde locum profert. If. Calaub.

15 Atque etiam Lyfias orationem in eum scripsit, quam inscripsit Sycophantia. Ex qua multa asserit A-

τῶν πρώτων, αὐτὸς οὗτος. δεύτερος δὲ, ὁ τὰς τέχνας γεγραφὸς τὰς ρητορικὰς. τρίτος, ὁ ῥήτωρ ὁ κατὰ Δημοσθένην τέταρτος, Ἀρκάς, μαθητὴς Ἰσοκράτους. πέμπτος, ὁ Μιτυληναῖος, ἐν καὶ ῥητορομαστῖγα ἐκάλεον ἕκτος, Νεαπολίτης, Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός, Μελανθίου τοῦ Ἰουδαίου μαθητὴς καὶ παιδικά. ἡ ἑβδόμος, Μιλήσιος, πολιτικὸς συγγραφεὺς ἑγδὸς, ἀνδριαντοποιός.

thenens lib. 14. loco supra citato. & quidem totidem verbis, quæ eo jucundiora erunt si legantur, quod ex oratio non extat. Allob.

hic de quo loquimur. Secundus, qui artena Oratoriam conscripsit. Tertius, orator, Demosthenis æmulus. Quartus, Arcas, Iſocratis discipulus. Quintus, Mitylenæus, quem et flagellum oratorum vocabant. Sextus, Neapolitanus, Academicus philosophus, Melanthis Rhodii discipulus, idemque in deliciis habitus. Septimus, Mileſius, civilis scriptor. Octavus, statuarius.

14 ἑβδόμος, Μιλήσιος] Hic est quem sibi fuisse notum testatur Cicero in Bruto. If. Casaub.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.

65 * Αριστίππος τὸ μὲν γένος ἦν Κυρηναῖος, ἀφῆγμένος δὲ Ἀθήναζε, κατὰ Φρῆνιν Αἰσχίνης, κατὰ κλέος Σακράτους. Οὗτος σοφιστεύσας (ὡς Φρῆσι φανίας ὁ περιπατητικὸς ὁ Ἐρίσιος) πρώτος τῶν Σακρατικῶν μισθοῦ εἰσπράξατο, καὶ ἀπέστειλε χρήματα τῷ διδασκάλῳ. καὶ ποτε πέμψας αὐτῷ μνᾶς εἴκοσι, πυλνδρέμους εἰλαβεν εἰπόντος Σακράτους, τὸ δαιμόνιον αὐτῷ μὴ ἐπιτρέπειν ἔδυσχέραινε γὰρ ἐπὶ τούτῳ. ἕνεκα Φῶν τε εἶχε πρὸς αὐτὸν δυσμενῆς. διὰ καὶ τὸν κατὰ τῆς ἡδονῆς λόγον Σακράτει κατὰ Ἀριστίππου περιτέθεικεν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Θεόδωρος ἐν τῷ περὶ αἰρέσεων, ἐκάκισεν αὐτὸν, καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς, ὡς ἐν ἄλλοις εἰρήμαμεν. * 1 ἦν

1 ἕνεκα Φῶν τε εἶχε πρὸς αὐτὸν δυσμενῆς] Suidas, ἕνεκα Φῶν τε εἶχε δυσμενῆς, quomodo an sit ab eo scriptum nescio: certe mendosum videtur. If. Casaub.

Sermone contra voluptatem.] Sermo is est apud Xenophontem in principio secundi libri τῶν ἀπομνημονεύσεων. Quod autem Xenophon de Aristippo non recte sentiret, incontinentemque & delicarum putaret, vel ex his apparet verbis, quæ in ejus libri principio posuit, ita scribens. γένος δὲ τῶν τῶν συνόντων ἀκαταστάτους ἔχοντα πρὸς τὰ τοικῆτα, εἰπὶ μοι, ἦφα, ὁ Ἀριστίππος, & reliqua. Allob.

2 Sed & Theodorus in libro de sectis cum probris venentis. & Plato in libro de anima.] Librum de anima Phædonem dicit, qui quartus est Platonis dialogus: in quo tacite Plato videtur Aristippum reprehendere, quod Socrati merenti non adhiērit. Verba sunt Echecratis Phædonem interrogantis. Tidi, in-

ARISTIPPUS.

* Aristippus genere Cyrenaicus fuit; 65 profectum verò Athenas, Socratis fama percitum, Æschines tradidit. Is, ut ait Phanius Peripateticus Erefius, primus Socraticorum mercedem exegit, et quæstus philosophatus est, præceptorique pecuniam mittebat. Cui cum aliquando viginti minas misisset, ille eas continuo remisit, asserens Deum Socratis id sibi non permittere. Displcebat id nimirum Socrati. Xenophon quoque adversus eum infesto fuit animo. Quocirca et librum contra voluptatem, in Aristippum scripsit asserentem voluptatis, eamque Socrati disputationem assignavit. Theodorus quoque in libro de Sectis, illum convitiis agit, et Plato in libro de Anima, sicut in aliis memoravimus. * Erat 66

quit, Ἀριστίππος καὶ Κλαύδριος παρεγένοντο; αὐ δὲ τα. in Aegium γὰρ ἐλθόντο ἰσθι. Idem.

3 Hæc δὲ ἰκανὴ ἀξιόμαστα] Horatius, Omnis Aristippum decuit color, & status, & res. Tentantem majora seræ presentibus æquum. If. Cas. Erat autem is, qui omni & loco, & tempore, & persona servire, quævis omnem ἑστὴ personam apte sustinere possēt.] Græce sic. ἦ δὲ ἰκανὸς ἀξιόμαστα καὶ τέπη, καὶ χρόν, καὶ προσωπη, καὶ πάνας περιστάσει ἀξιόμαστα. non dubito quin ἀξιόμαστα καὶ τέπη, καὶ χρόν, proprie sit, servire loco ac tempore. sic enim ubique loquitur Cicero, ut exemplis opus non sit. Quod autem ait ἕκτος περιστάσει ἀξιόμαστα, equidem scio περιστάσει quid significet, quas enim Latini plerique circumstantias appellant, hæc Græci vocant περιστάσεις, quæ tamen quia semper personis ipsis adjunctæ considerantur, ideo quod Laërtius circumstantias dedit, hoc ego ad personas

ARISTIPPUS
Apud F. Ursinum in gemma.

autem ei ingenium facile, ut se accommodaret et loco, et tempori, ac personæ. No- verat omnem convenientiæ simulare rationem. Quamobrem et Dionysio plus ca- teris probabatur, quia omne quod emer- geret bene disponere nosset. Nam ut liben- ter percipiebat presentium voluptatem, ita ut absentibus frueretur, non laborabat. Unde et Diogenes ipsum regium appellabat can- nem; eamque Timon ut nimis delicatum acriter mordet, cum ait:

Qualis Aristippi mollis natura sephista, Que potuit tactu à falso discernere verum.

Aiunt illum aliquando iussisse perdicem quinquaginta drachmis emi. Tantum luxu- riæ graviter ferenti cuidam respondisse, Tu istam obolo non emeris? et cum an- nuisset ille, Mihi vero, inquit, quinquagin- ta drachmæ tantum valent. * Tres formo- sas meretrices ei in conspectum dari ali- quando Dionysius iussit, unamque quam ex illis vellet eligere. Tum ille tres simul abduxit, dicens, Neque Paridi tutum fuisse quod unam prætulit cæteris. Eas igi- tur ad vestibulum usque deduxit, ac dimi- sit. aded erat et in eligendo, et in contem- nendo facilis. Ideoque Stratonem, sive, ut alii volunt, Platonem, ad eum dixisse tradunt, Tibi soli et chlamydem et pannum ferro datum est. Consputus à Dionysio, æquo

δὲ ἰκανὸς ἀρμόσασθαι * καὶ τόπων καὶ χρόνων καὶ προσώπων, καὶ πᾶσαν περιστάσιν ἀρμονίως ὑποκρίσασθαι. διὸ καὶ παρὰ Διονυσίου τῶν ἄλλων εὐδοκίμει μᾶλλον, αἰεὶ τὸ προσπεσὸν εὐδιατιθέ- μενος. ἀπέλαυε μὲν γὰρ ἡδονῆς τῶν παρόντων, οὐκ ἐθήρα δὲ πόνον τὴν ἀπόλαυσιν τῶν οὐ παρόντων ἔθεν καὶ Διογένης βασιλικὸν κύναι ἐλεγεν αὐτόν. ὁ δὲ Τίμων παρέφαγεν ὡς θρυπτόμενον, οὐτωςὶ πως εἰπὼν,

Οἶά τ' Ἀριστίππου τρυφερὴ φύσις ἀμφι- Φωστος

Ψεῦδη.

τοῦτον Φασί ποτε κελύσαι πέδικα πενήκοντα δραχμῶν ἐωνηθῆναι αἰτιασαμένου δὲ τινος, Σὺ δ' οὐκ ἂν, εἶπεν, ὀβολοῦ τοῦτον ἐπρὶς ἐπινεύ- σατος δὲ, τοσοῦτον, ἔφη, ἐμοὶ δύναται αἱ πεν- τήκοντα δραχμαί. * Διονυσίου δὲ ποτε, τριῶν 67 ἑταιρῶν οὐσῶν, μίαν ἐκλέξασθαι κελεύσαντος, τὰς τρεῖς ἀπήγαγεν, εἰπὼν, οὐδὲ τῶ Παρίδι συνήνεγκε μίαν προκρίναι. ἀπαγαγὼν μάλιστα Φα- σίν, αὐτὰς ἀχρὶ τοῦ θυρώδου, ἀπέλυσεν. οὐτως ἦν καὶ ἐλεῖσθαι καὶ καταφρονήσας πάλυς. διό πο- τε Στράτωνι, ὅς δὲ Πλάτωνι, πρὸς αὐτὸν εἰ- πὼν, Σοὶ μόνω δέδοται καὶ χλαμυδα φερεῖν καὶ ῥάκος. * Διονυσίου δὲ προσπτύσαντος αὐτῶ ἡ-

iplos transtuli, quibus illa sunt adjunctæ: in quo æ- quus lector veniam nobis dare debet. nec enim sem- per verba persequimur, sed quoad Latini sermonis consuetudo patitur. Horatius eandem fere de Ari- stippo sententiam exprestit,

Omnes Aristippum decuit color, et status, et res. Aldob.

4 Καὶ τὴν] Γράφεται ἀρμονίως, quod malo. Quod autem paulo post habetur παρὰ φωνῆν, in om- nibus nostris cod. scriptum erat. Videturque esse ita usus ut alibi verbo τῶν γυναικῶν, item composito προ- κρινόμενος, in Euclide, metaphoricè. Quo dixit modo Horatius, Quem rodunt omnes. Henr. Steph.

5 Ὁ δὲ Τίμων παρὰ φωνῆν ὡς θρυπτόμενος] Sic usur- pat Ter. verbum Comedere, in extrema Eun.

--- At ego pro ἥθωc Phædrin. Et tu Charca.

Hanc considerationem et heridendum vobis prædeo.

Var. xv. cap. x. ff. Calaub.

Ταυρημὸν δὲ λείπει ἀσφιντεμνὸν ροδί.] Græcè. ὁ δὲ Τίμων παρὰ φωνῆν ὡς θρυπτόμενος. dedi operam ut ver- bum Græcum exprimerem. etenim παρὰ φωνῆν vide-

tur idem apud Græcos posse, quod apud Latinos ro- dere, quo verbo usus est Cicero in orat. pro Corn. cap. 67. a. More hominum invident, in conviviis ro- dunt. Horatius lib. 1. 1. ferm.

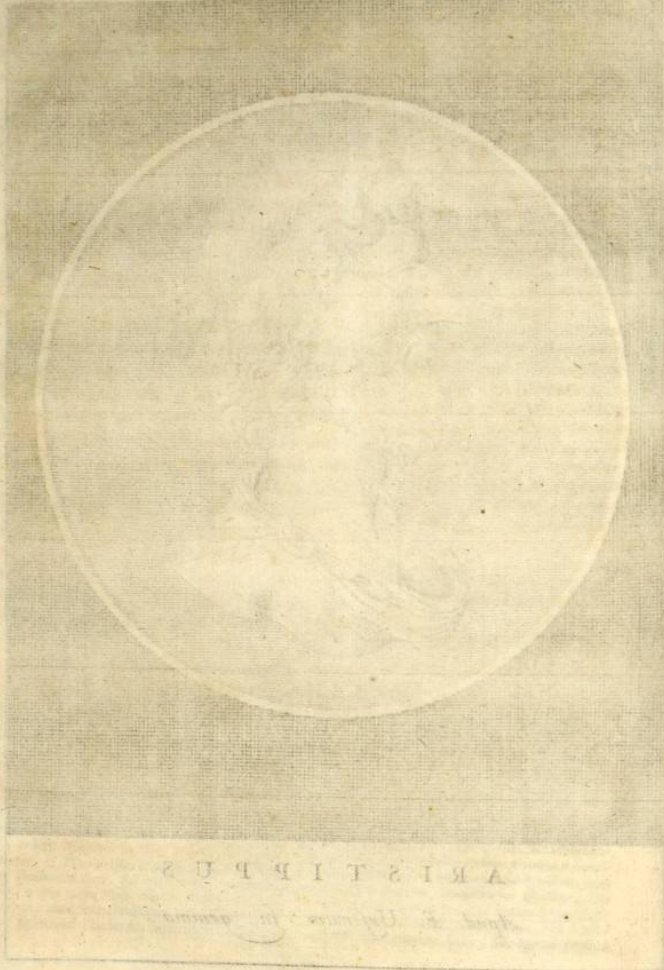
Quem rodunt omnes libertino patre natum. Et alibi,

absentem qui rodit amicum. Aldob.

6 Ἀσφιντεμνὸν τριῶν meretricίδου.] Quod idem in- nuit Athenæus lib. 11. cap. 269. τὰς Διονυσίου διου- ρῆς, inquit, τίς πρὸς τῆς ἑλκεν ἢ τῶν τριῶν γυναικῶν. Idem.

7 Οἱ δὲ Πλάτωνι πρὸς αὐτὸν εἰπὼν] Pertinet hoc quod apud Horatium scribit Acto, Flato (sic) quom- invenisset Aristippum naufragum, vultum pulcherrimum vestimento, laudavit eum decens, ea scientia præditum ut aquæ sicut uti magnis ac parvi. H. Casaub.

8 Cum eum Dionysius conspuisset.] Quod Athe- nexus aliquanto secus narrat, loco supra citato. Ἀριετι- ππος, inquit, βουκόμος μὲν ὄνο τῶν τῶ Διονυσίου ἐπαύοντων, σκαπτόμενος δὲ, πρὶ τῶ ἀρχαῖστοι ὄν Ἀρι- φάντος, εἰ δ' ἀλινομένος ἰνύχρατος, ἔφη, καταλατῶν ἰργασίας αὐ ἀπ' ἄλλοι. Aldob.

120 εἴχατο. μεμψαμένον δὲ τινος, εἴτα οἱ μὲν ἀ-
λκίεις, εἶπεν, ὑπομένουσι ραίνεσθαι τῇ θαλάττῃ,
ἵνα κωδίων θηράσωσιν· ἐγὼ δὲ μὴ ἀνάσχωμαι
68 κράματι ραυθῆναι, ἵνα βλέπον λάβωι· παριόν-
τα ποτὲ αὐτὸν λαχάνα πλύνων Διογένης ἐσκω-
ψε, καὶ φησιν, Εἰ ταῦτα ἔμαθες προσφέρεσθαι,
οὐκ ἀν' τυράννον αὐλάς ἐθεράπευες. ὁ δὲ, καὶ σὺ
εἶπεν, εἴπερ ἦδες ἀνθρώποις ὀμλεῖν, οὐκ ἀν' λά-
χανα ἐπλυνες. 11 ἐρωτηθεὶς τί αὐτῷ περιγέγονεν
ἐκ Φιλοσοφίας, εἶφη, 12 Τὸ δύνασθαι πάσι θαρ-
ροῦντας ὀμλεῖν, ὀνειδίζομένους ποτ' ἐπὶ τῷ πολυ-
τελῶς ζῆν, Εἰ τοῦτ', εἶφη, Φαῦλόν ἐστιν, οὐκ
ἀν' ἐν ταῖς τῶν θεῶν ἐορταῖς ἐγίνετο. ἐρωτηθεὶς πο-
τε τί πλέον ἔχουσιν οἱ Φιλόσοφοι; εἶφη, Ἐάν
πάντες οἱ νόμοι ἀναιρεθῶσιν, ὁμοίως βιώσομεν,
69 ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Διονυσίου, διὰ τί 13 οἱ μὲν Φιλό-
σοφοὶ ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἐρχονται, οἱ
δὲ πλουτοὶ ἐπὶ τὰς τῶν φιλοσόφων οὐκίται; εἶφη,
Ὅτι οἱ μὲν ἴσασιν ὧν δεόντας, οἱ δὲ οὐκ ἴσασιν. Ἐ-
νειδίζομένους ποτ' ἐπὶ τῷ πολυτελεῶς ζῆν ὑπὸ Πλά-
τωνος, εἶφη, Ἐὰρ φαίνεται σοὶ Διονύσιος ἀγα-
θός; τοῦ δ' ὁμολογήσατος, καὶ μὴν, εἶφη, ζῆ ἑ-
μοῦ πολυτελέστερον, ὥστ' οὐδὲν κωλύει καὶ πολυ-
τελεῶς καὶ καλῶς ζῆν, ἐρωτηθεὶς τίμι διαφέρεισιν
οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδευτῶν; εἶφη, Ὡς περ

9 Εἴτα, οἱ μὲν ἀλκίεις εἶπεν] Distingue, εἴτα οἱ μὲν ἀλκίεις, II. Calaub.
Piscatores, inquit, ut gobiom venentur.] Plinius quem Graeci κωδίων vocant, hunc & gobiom & gobiomem appellat lib. 9. cap. 57. Alab.
Εἴτα, οἱ μὲν ἀλκίεις (ἵσται) ὑπομένουσι] Sententia praestantissima, pari elegancia verborum. Sed praecipuam elegantiam interpretis omisere, praeterita particula ἵτα, cuius in id genus sententis, ad movendos ex rei indignitate affectus, usus celeberrimus. In Ariani scripto, scriptus ita meminit. Et Apollonius in simili caussa: Εἴτα σοὶ μὲν τῆς καρπῆς ἡμῶν πατὴρ ἕξωθεν κωδίων. elegantissime. Latium verbum quod exprimat, non aliud nunc aptius occurrit, quam; quare? ita? aut, ita? vero? Met. Calaub.
10 Βλέων] Quidam scribunt βλέων, cum v. Habetur autem & βλέων in quibusdam cod. pro hac voce. Henr. Steph.
11 Ερωτηθεὶς τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας] A quodam tyranno, ait Apuleius: quod sane non erat Diogeni mittendum. II. Calaub.
12 Τὸ δύνασθαι πάσι (καί) ἡρώτους ὀμλεῖν] Apuleius,

ut cum omnibus inquit hominibus securo & intercede subulaver. Idem.
13 Οἱ μὲν φιλοσοφεῖν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἔρχονται] Solebant olim divites & beati homines ante ecclesiam habere locum sub dio amplum, qui locus ἀνά vocabatur, ut docet Athenus lib. quinto. Apuleius de Cratere Thebano, *Letum genus frequens famulitium, domus amplior ornata vestibulo, ipse bene vestitus, bene praeditus.* Inde adeo factum est, ut ἀνά pro regia & amplissima domo usurpari coepit: unde illa manarunt loquendi genera, *φαναῖς* ἐπὶ τὰς βασιλικὰς ἀνάς, & *θεσπεῖον* τὰς ἀνάς. & quia ille locus erat iuxta fores, propterea etiam *νάς* θύρας pro τῷ ἀνά usurpabant eodem sensu. Idem enim valent haec duo, *θεσπεῖον* τὰς ἀνάς τινος, & *ἐπὶ τὰς θύρας τινος* ἵκησθεα. Plutarchus in Lyfandro καλασίου καὶ Φωτειῶν ἐπὶ θύρας ἀνθρώπων βασιλέων. & mox de Lyfandro, *ἰφίγειον ἐπὶ θύρας καὶ παρακαλοῦσιν.* id est, celebrant eum egressus, ut loquitur Corn. Tacitus. & *ἵσται* ἐπὶ τὰς θύρας, & etiam de regis adibus *επε* apud Xenophonem. Jam vero quod de philosophis ait Dionysius tyrannus, eos ventitare solitos ad fores divitum, idem queruntur alii. A Gellius, *At nunc,* inquit, *videtur cum*

Ingressus aliquando meretricis cubiculum, cum erubesceret quidam ex his qui cum eo erant adolescentibus, Non, inquit, ingredi turpe est, sed egredi non posse turpe est. * Cum a quodam sibi propositum. sct anigma, et ut solveret importune ab eo ipso qui proposuerat urgeretur, Quid, inquit, ὁ σολιδε τις ut solvam, quod etiam ligatum nobis exhibit negotium? Melius esse dicebat in mendicium evadere, quam indoctum. Illic enim pecuniam, hic humanitate indiget. Cum aliquando convitiis ageretur, abibat. Infestatore vero prosequente ac dicente, Cur fugis? Quomiam, inquit, maledicendi tu potestatem habet, non audiendi ego. Indignant cuidam ac dicenti, quod Philosophos cerneret semper oblidere divitum fores, Et medici, inquit, languentium jamnas frequentant; nos tamen ideo quosdam egrotare mallet, quam moderi. * Corinthiam navigabat aliquando, et cum tempestate jactaretur, turbari coepit. in ea perturbatione cuidam insultanti ac dicenti: Nos imperiti non metuinus, vos vero Philosophi cur

est philosophos ultra curere ad fores iocentium divitum? eorum in selete. atque operiri prope ad mendicum. donec desierit elegantissimus Luciani. Huc pertinet liber elegantissimus Luciani. De is qui necede doceret, live perit τῶν ἐπι μισθῶ συνίσταν. Veruntamen etiam philosophorum fores interdum a magnis virtutibus. sic narrat Aelianus. I. vi. cap. 21. Caesarem solum fortissimū ἐπὶ τὰς Ἀριστεως θύρας. & Marcus Imp. adeo ἐπιτελεῖς (verba sunt Philostrati) κρη εἰσῆτες τὴν ἐν Βουστίας φιλοσοφῶν, ὡς θαυμάσιον αὐτῷ καὶ φανερῶ ἐπὶ θύρας, suntque nonnulla id genus exempla, cum apud eum ipsum, tum apud alios, quae missa facio. Porro quia, ut modo dicebamur, beatorum tantum erat tales ἀνάς habere, inde nam videtur apud antiquos proverbium, In aula degere, de eo qui habere tur rebus omnibus commodissimē: quo allusit Theocritus in lepidissimis versuculis, quos haecenus desideratos ad finem ejus Παιδικῶν, necdum, quod sciam, a quoquam in lucem editos, liber hoc loco cum studiosis harum rerum communicare. Hos ego nactus sum ex V. CL. Francisci Porti Cretenfis bibliotheca: idque beneficio juvenis eruditissimi, Petri Perillai, quicum mihi a teneris annis arctissimae & sanctissimae amicitiae vinculum intercessit. Versus sic habent.
Ἄλλὰ πῆρξ ἡ ὀμῶσθη, ὅτι πῆρξιν ὀμῶσθη, X' ὅτι γρηλάτι πῆρξιν πῆρξιν ἀποτίται, καὶ ἡμῶν πῆρξιν ὀμῶσθη ὅτι πῆρξιν πῆρξιν ἀποτίται. Ὅσο ἵσται πῆρξιν γὰρ ἡμῶν ὀμῶσθη Φορῶ.
DIOGENIS LAERTII.

οἱ δεδρασμένοι ἵπτοι τῶν ἀδασμάτων. εἰσίων ποτε εἰς εἰσείρας εἰκίαν, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μερακίαν τινος ἐρυθρίασαντος, οὐ τὸ εἰσελθεῖν, εἶφη, χαλεπὸν, ἀλλὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἐξελθεῖν. * αἰνῶν-
70 μα τινος αὐτῷ προτίωντος, καὶ εἰπόντος λῦσον, Τί, ὦ μάταιε, εἶφη, λῦσαι θέλεις, ὁ καὶ δεόμενον ἡμῖν πραγματὰ παρέχει; ἀμεινον εἶφη ἐπαίτην ἢ ἀπαιδευτὸν εἶναι· οἱ μὲν γὰρ χερρημάτων, οἱ δὲ ἀνθρωπισμοῦ δεόνται. Λοιδορούμενες ποτε ἀνεχώρει τοῦ δ' ἐπιδοκίαντος εἰπόντος, Τί Φεύγεις; Ὅτι, φησὶ, τοῦ μὲν κακῶς λέγειν σὺ τῆν ἐξουσίαν ἔχεις· τοῦ δὲ μὴ ἀλκίειν, ἐγὼ. εἰπόντος τινος ὡς αἰε τοὺς Φιλοσόφους βλέπει παρά ταῖς τῶν πλουσίων θύραις, καὶ γὰρ καὶ οἱ ἰατροὶ, φησὶ, παρά ταῖς τῶν νοσούντων ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτό τοι εἶλατ' ἀν νοσῆν ἡ ἰατρῆων. * εἰς Κόρινθον 71 αὐτῷ πλεοντὶ ποτε καὶ χεμαζόμενος συνίβητα-ραρχήνας. πρὸς οὗ τὸν εἰπόντος, Ἡ μῆς μὲν οἱ ἰδιώται οὐ δεδοίκαμεν, ὑμεῖς δὲ οἱ Φιλόσοφοι δευ-

Καίτοι δεδοίκαμεν τὰς ποτήνας συλλαβῆς. Ταῦτα χρὴ νεύουσι πῆρξιν ποτιμάσων, καὶ μὴ τ' ἡμῶν συνηρῶ ἀδύνας εἶναι, ὅπως εἴκα τῶν γίνου ἀδύνας εἶναι, ἀλλὰ καὶ πῆρξιν ἀδύνας ἀδύνας εἶναι. Αἱ δὲ ταῦτα γὰρ φησὶ ἀδύνας ἐπιτεπίται. Ἐν θυμῷ δὲ ἡμῶν, τί μὴ δαίμων ἰσοχρῆς; Νῦν μὲν δὲ κῆρξιν τὰ χροῖμα μὴ εἶναι εἶναι Βαίον, καὶ φιλοσοφῶν νεύου πῆρξιν Κίβηρον. Τίκα δ' οὐδὲ καλεῖσθαι ἐπ' ἀδύνας θύρας Πραμδαίμωνι καὶ παρῶν ἡμῶν πῆρξιν. Hæc fuit γρηλάτι ejus scheda unde ista descripti: sunt autem in eâ mendæ aliquot quæ alibi conabimur abstergere, primum verum ita melius leges, εἰ μὴ ὀμῶσθη ὅτι πῆρξιν ἕσθα νεύουτες: nam illa ἀλλὰ πῆρξιν pertinent ad proximè præcedentem versum qui sic vulgo legitur: ἀλλὰ πῆρξιν ἀπῶσθη στήμας οἱ πῆρξιν γρηλάτι, mendosè: legendum enim, ἀλλὰ πῆρξιν ἀπῶσθη στήμας οἱ πῆρξιν γρηλάτι. Sed hæc ad ipsum Theocritum aliàs σὺν τῷ ἑσθῶ pluribus. Nunc autem redeamus ad Diogenem, vel Dionysium potius: quem nescio quare Plato falso hoc esse commentum libro fectio de Republica scriptum reliquenti. Ejus verba placeat apponere, Ὅσο γὰρ, inquit, ἔχει φύσιν κωδίων τῶν κατῶν εἰσθαι ἀρρητοῖα ὑπ' αὐτοῦ, εἰδὲ τοὺς σαφῆς ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας εἶναι· ἀλλ' ὅσο κωδίων ἡμῶν ἵσται ὀμῶσθη, τὸ δὲ ἀλκίεις πῆρξιν, ἐπὶ τὸ πλῆρξιν, ἐπὶ τὸ πῆρξιν κωδίων, ἀναγκάσιον εἶναι ἐπὶ ἐπῶν θύρας εἶναι. Hæc ille. Videtur autem Plato non tam Dionysium,